

Khi trời có mưa bay

Ngày hôm ấy, tiết trời bất chợt gió mùa, có mưa bay. Hạ quyết định tỏ tình. Tất nhiên là không đủ dũng khí để nói trực tiếp. Nó nhắn tin cho anh, và chắc kết quả đã rõ...

Chiều hôm ấy trời có mưa bay.

- Mấy bố trực nhật nhanh hộ cái để còn khóa cửa đi về nào!!!!

Hạ gào lên. Cái phận cầm chìa khóa thật vất vả. Đã thế bọn nó còn lề mề.

- Đẳng nào lớp mình cũng trực tuần mà, còn phải đi kiểm tra vệ sinh các lớp với đoàn trường nữa.

Có một thực tế là Hạ bị dị ứng với đoàn trường. À, tên khoa học của thứ dị ứng ấy là SỢ, bị bắt lỗi thì phải nộp tiền mà.

Lớp chưa trực xong thì mấy anh chị đã đứng đợi để đi nghiệm thu vệ sinh. Chết nỗi cán bộ lớp té đi đâu hết, còn mỗi mấy đứa “long tong” ở lại.

- Em, đi với anh, khối 11 nhé.

Hạ ngó quanh 1 lúc, nhìn đi nhìn lại, sau cũng vẫn hỏi vì tưởng anh ấy chỉ đưa đẳng sau. Nhưng mà chẳng còn đứa nào đúng tầm chỉ ấy cả, muốn tìm một đứa tổng lớp cao có 1m50 cũng khó. Tuấn đang chỉ Hạ thật.

Tuấn cũng không phải là hotboy của trường, nhưng gây thiện cảm cho Hạ hơn mấy gã mặt trắng bệch, ẻo lả và màu mè hiện đang “hot”. Anh hơi ngăm đen, cao ráo, mặt mũi sáng sủa ưa nhìn, hiền lành, có vẻ hơi trầm ổn và manly ra phết. Hạ cũng không lạ lắm gì Tuấn, nó gặp anh qua một cuộc thi rồi. Nhưng đời mà, phàm thì đứa lùn vốn ghét đứa cao mà bọn dốt thì ngàn năm cũng không ưa nổi đứa học giỏi. Hạ là ở về lùn và dốt, Tuấn nghiêm nhiên ở về còn lại. Thôi, tạm dừng cái sự ghen tị đó lại.

- Em á???

- Ủ, gọi đi cho dễ bắt nạt.

- Em còn phải khóa cửa.

- Nhờ các bạn ý.

- Vâng.

Thực ra nó cũng chẳng hứng thú gì, căn bản là sợ cãi lời hôm sau lại bị dìm. Thôi kệ, cứ tỏ ra ngoan hiền đi.

Đi sau Tuấn, ban đầu Hạ cảm thấy cay cú. “Sao cuộc đời đã sinh ra mình mà lại sinh ra những đứa cao như thế???”. Rồi thì trong đầu Hạ hiện ra đủ thứ đe dọa, đại loại như là sẽ bị bắt đi soi thùng rác, trèo bàn ghế lên xem quạt trần, cửa sổ sạch chưa và ngàn vạn trò vô bổ và đáng lòng khác. Nhưng mọi thứ khác xa với tưởng tượng. Câu chuyện êm dịu và nam nhân vật chính khác xa so với hung thần mà Hạ nghĩ. Anh thực sự hiền chứ không phải là chỉ vẻ bề ngoài, và Hạ mang tiếng là chân “long tong” đi kèm nhưng lại chẳng phải làm gì cả. Thế cũng tốt nhỉ?

Vào lớp 11V, có mấy anh chị ở đấy trêu hai đứa trông đẹp đôi. À thì ngu mấy cũng nhận ra là trêu xã giao thôi chứ chẳng ai nghĩ có cái câu chuyện kịch cớm ấy. Nhưng chẳng hiểu sao, Hạ thoáng giật mình.

Chiều, vẫn đi bộ về nhà như thường, nhưng bước chân Hạ có vẻ khác mọi ngày. Một phần là vì hôm nay về muộn hơn nên đói, cái này công nhận quan trọng phết. Nhưng phần đa là có cái gì đấy đang loạn nhịp. Hạ nghĩ lại và cảm thấy thích thú cái cảnh lấm lét đi sau cái bóng cao to ấy, thỉnh thoảng lại nhìn trộm, nói vài câu ngơ và nhạt hết sức (mặc dù là mọi ngày nó vẫn thế).  
NGỌT NGÀO.

Mấy ngày sau, Hạ luôn nghĩ về Tuấn. Cuộc sống vô vị của nó trước đây dường như đã thay đổi hoàn toàn khi có thêm một chút vị của nhung nhớ. Lúc nào cái hình ảnh trước đây đã từng khiến nó GATO cứ vây kín nó. Một chàng trai, cao to, ngăm đen, hiền lành đi đằng trước, và một đứa trẻ con lùn tịt và quê quê lấm lét theo sau, hài phết nhỉ.

Hạ chẳng khó khăn gì để add facebook của Tuấn, nhưng nó vẫn chưa nói chuyện, cơ bản là chưa tìm được có gì để nói. Nhưng cuối cùng Hạ cũng chẳng đợi được nữa. Nó bắt chuyện bằng cái lý do vô duyên và nhạt nhẽo hết

sức. Nhưng Tuấn vẫn trả lời. Hạ điên lên vì sướng, chả hiểu sao nữa. Lúc ấy là khoảng hơn 10h rồi. Thế mà cuộc hội thoại vẫn tiếp tục dù không có nội dung, cho tới hơn 12h thì Tuấn off, Hạ 10p sau mới đi ngủ, và sáng hôm sau không bối mặt dậy được.

Cuộc trò chuyện online không đầu không cuối cứ tiếp tục mỗi ngày, vào khoảng 15p nửa đêm, lúc mà không mấy ai online, Tuấn chắc chắn còn ai nói chuyện nên mới tiếp chuyện Hạ. Dần dần, nó trở thành một thói quen, là thứ duy nhất mà Hạ chờ đợi mỗi ngày.

Chiều hôm ấy có mưa bay, đôi khi, trẻ con cũng có lúc buồn và tập trầm tư như người lớn vậy. Hạ đi một mình, đầu trần và bước chân lơ đãng trong làn mưa bụi. Nó bất chợt nhìn thấy Tuấn đi lại từ đằng xa, anh vừa đi tập bóng rổ về thì phải. Nó không bước tiếp, không hiểu là loại lực nào trong vô số thứ lực mà vật lý học chán ngắt đã gọi tên giữ nó lại. Nó cứ đứng đấy cho tới khi Tuấn phóng xe vụt qua trước mặt. Nó theo quán tính giơ tay lên vẫy như cách mà bọn bạn nó vẫn gọi là kiểu “chào hỏi trẻ trâu của năm”. Tuấn nhìn nó và cười. Lúc anh cười, quả là xuất thần, chí ít với nó là vậy. Hiền lành, điềm đạm. Hạ ngẩn ngơ

Rồi trời xui đất rủi thế nào, đại khái là hai đứa có dịp thân thiết nhau hơn trong vài ngày lúc đi thi. Mặc dù anh là niềm hi vọng còn nó là thành phần đi thêm cho đủ quân số. Trong khi nó\_ đứa con gái duy nhất phải thức đêm làm mấy trò vớ vẩn chỉ vì chắc chắn không có hi vọng đem lại thành tích, còn những người khác thì về phòng đóng cửa. Chỉ có anh là lọ mọ sang phòng Hạ ngồi, dù chẳng giúp được gì hơn ngoài cười vào cái sự “bánh đần” của nó, nhưng làm nó cảm thấy đỡ tủi thân và vui đến lạ. ẤM ẤP.

Sau 3 ngày gần gũi ở bên anh, lúc nó bày ra trò oản tù tì huyền thoại, anh thẳng liên tục nhưng cho nó “nợ” mà không bùng tai nó. Rồi cho nó lấy áo để che mưa dù không tự nguyện cho lắm, hay còn nhiều trò khác. Hạ nghĩ mình đang thích Tuấn, nghiêm túc đấy nhé.

Trở về, Hạ nhớ Tuấn da diết. Nó như điên lên nếu một ngày không nhìn thấy anh lần nào, mặc dù “nhìn” ở đây có nghĩa là chỉ đứng từ xa để ngắm. Tuấn trở nên nổi hơn bao giờ hết, tài năng của anh đã được ghi nhận rất xứng đáng. Sẵn với ngoại hình vốn có, anh trở thành tâm điểm bàn tán, là ngôi sao của các bạn, các chị khóa trên và các em khóa dưới. Hạ thì không quan tâm điều

đó. Thứ ám ảnh nó là sự ấm áp khi ở bên anh. Nó trầm tính hơn, ít nói, ít cười, vì phần lớn thời gian đều nghĩ về anh. Nó giật mình mỗi khi nghe thấy nhắc đến tên anh. Nhưng nó nhạt nhòa tới vô cùng trong cuộc đời sắc màu của anh, nó biết rõ điều đó. Anh coi nó như một người bạn xã giao trong số rất rất nhiều mối quan hệ. Nó coi anh là tất cả.

Nhiều ngày sau, Hạ nhắn tin bắt chuyện nhiều lần, nhưng anh chủ yếu không trả lời, có chăng chỉ xã giao. Hạ cảm thấy lòng không yên, lúc nào cũng hoang hoải, trống rỗng.

Ngày hôm ấy, tiết trời bất chợt gió mùa, có mưa bay. Hạ quyết định tỏ tình. Tất nhiên là không đủ dũng khí để nói trực tiếp. Nó nhắn tin cho anh, và chắc kết quả đã rõ...ĐAU.

Một dấu lặng buồn, trong lá thư Hạ nhờ tôi chuyển cho Tuấn trước ngày cô ấy vĩnh viễn rời khỏi.

Anh à! đứa trẻ nào cũng cần một dấu mốc trong cuộc đời nó để trưởng thành. Có lẽ em đã có. Kể từ khi ấy, em như sống đúng với dấu lặng trong tên em. Em cười đúng nghĩa là buồn, như là những gì tạo hóa đã vạch sẵn trên gương mặt không có điểm gì vui tươi của em vậy. Khuôn miệng “cười khóc khó phân biệt”, đuôi mắt dài, hướng xuống, ưu tư. Em của ngày xưa vẫn thoải mái vui tươi dù tạo hóa quả thực tạo ra em không được đẹp. Nhưng ngày hôm nay dường như chẳng còn chút gì của vô tư hôm qua. Em đau lòng biết mấy mỗi lần nhìn thấy anh, tưởng chừng rất gần mà mãi mãi không thể chạm vào. Tất cả những kỉ niệm về anh dù chỉ là rất nhỏ, cứ cào xé em, khiến em đau đớn trong cuồng si vọng tưởng. Em muốn khóc khi thấy chị ở trọ cùng nhà đang trong vòng tay người yêu hạnh phúc đi ngoài phố. Khi bạn bè em có đôi có cặp. Và khi em cứ luôn nghĩ về anh.

Mười lăm năm rồi, liệu anh có còn nhớ tới em, một kẻ nhạt nhẽo trong cuộc đời đầy sắc màu của anh? Chúng ta đều đã đi qua những năm tháng niên thiếu ấy. Những thứ anh còn nhớ là gì? Liệu có chút nào của em không? Lời tỏ tình vụng dại hôm ấy, cả đời em không quên, cũng cả đời không hối tiếc. Em biết trước câu trả lời, nên đã nói với anh đừng trả lời. Liệu anh còn nhớ, hay đã quên rồi?

Hôm nay, có lẽ là ngày cuối cùng của em, những mộng ảo cuồng si 15 năm

rồi, nay tới lúc phải dừng lại thôi. Chúc anh hạnh phúc.

Ngày tôi cầm lá thư mà Hạ đưa, cũng là ngày cuối tôi gặp cô ấy, trời có mưa bay.

Mưa bay....